

sažený jím úspěch nečinil ani polovici útrat rekursu. Jest ovšem správné, že advokát má podle § 9 adv. ř. hájiti zájmy své strany horlivě, věrně a svědomitě a že jest oprávněn přednésti bez obalu vše, co podle zákona pokládá za vhodné v zájmu zastupované strany, a to v každém způsobu, jenž neodporuje jeho plné moci, svědomí a zákonům, ale toto jeho právo jest omezeno nejen zákonem, nýbrž i zřetelem na čest a vážnost stavu, jež chrániti a zachovávatí jest podle § 10 adv. ř. povinností každého advokáta. Lichá jest námitka odvolatelova, že se otázka útrat týká jen hmotných zájmů druhé strany a že nemá co činiti s vážností a ctí advokátního stavu. Odvolatel přehlíží pravou podstatu věci a proto se odkazuje na správný názor, uvedený v napadeném nálezu, že rekurs brojící proti přisouzeným útratám tak malicherným způsobem, jako se stalo v souzeném případě, vzbuzuje dojem, že byl advokátem podán z důvodů sobeckých, za účelem šikány, z nevraživosti nebo z nepřejícnosti, a v tom právě záleží poškozování cti a vážnosti stavu. Skutková podstata kárného přečinu byla tedy prokázána a napadenému nálezu nelze důvodně vytýkati, že jím byla věc nesprávně posouzena po stránce právní. Kárné řízení není neúplné, nebylo-li zjišťováno, že obviněný před podáním rekursu marně vyzval advokáta druhé strany, by mu z přisouzených útrat vrátil 26 Kč 52 h, neboť tato okolnost jest pro posouzení věci nerozhodná. I když tomu bylo tak, jak tvrdil obviněný, bylo přece provedení rekursu malicherné a advokáta nedůstojné. Odvolací soud nemá příčiny uvažovati v souzeném případě i o otázce, není-li kárným jednáním, účtuje-li advokát útraty nad tarif.

Čís. 109 dis.

Kárný trest zastavení výkonu advokacie nelze odložití ani obdobným použitím ustanovení §§ 397 a 401 tr. ř.

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Ds I 3/30.)

Kárná rada pro advokáty a kandidáty advokacie zamítla žádost obviněného o odklad právoplatně mu uloženého trestu zastavení výkonávání advokacie na dobu tří měsíců.

Důvody:

Žádost postrádá zákonného podkladu. Platný kárný řád pro advokáty a kandidáty advokacie, který je v první řadě směrodatný pro posouzení přípustnosti odkladu trestu, nezná vůbec instituci odkladu kárného trestu a nelze proto žádost opřítí o tento zákon. Avšak ani ustanovení trestního řádu o odkladu trestu nemohou býti podkladem žádosti, neboť není tu zákonných překážek ve smyslu § 397 tr. ř., které by bránily okamžitému výkonu trestu. Ustanovení § 401 tr. ř., které jedná o odkladu trestu na svobodě, předpokládá, že by byl neprodleným výkonem trestu ohrožen výdělek odsouzeného nebo výživa jeho nevinné rodiny, nebo

se odklad jevil naléhavě nutným k uspořádání záležitostí rodinných. Tyto předpoklady tu nejsou dány. Obviněný odůvodňuje žádost tím, že jeho agenda vyžaduje z důvodů své speciální povahy a namnoze i komplikovanosti a jmenovitě s ohledem na nezbytnost brzkého zlikvidování řady věcí toho času zahájených, jeho denní styk se stranami, s jejich kontrahenty a s různými úřady a mohla by při okamžitém výkonu trestu vzniknouti nejen jemu, nýbrž i jeho mandantům z průtahu a z nemožnosti jeho osobního zásahu škoda zákonodárcem ani kárnou radou nezamýšlená. V podstatě se domáhá odkladu trestu z důvodů své zaměstnanosti, kterýžto důvod by ovšem trval i v případě povolení odkladu a mohl by býti i nadále uplatňován. Proto, kdyby se i při nejširším výkladu mohlo považovati obdobné použití ustanovení trestního řádu za přípustné, nebyla by žádost obviněného věcně odůvodněna. Povaha trestu, na který bylo uznáno po provedeném ústním jednání v uvážení veškerých okolností přitěžujících a polehčujících, jest taková, že by se přičilo zákonnému účelu trestu i zájmu stavu, by výkon trestu, jímž byl advokát dočasně vyloučen z veškeré činnosti advokátské, byl odkládán podle libosti odsouzeného až na dobu, kdy se mu to hodí, a v souzeném případě až na dobu soudních prázdnin, to tím méně, ano kárné řízení proti obviněnému započalo již v roce 1924, že se za řízení toho dopouštěl nových činů a že dále od ústního líčení před nejvyšším soudem v Brně uplynuly již téměř čtyři neděle, takže měl dosti času, by učinil opatření, jež snad považoval pro svou osobu za naléhavé.

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl, slyšev generálního prokurátora, v seně nevěřejném stížnosti obviněného do onoho usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Vývody stížnosti nejsou s to, by seslabily nebo vyvrátily správnost odůvodnění napadeného rozhodnutí kárné rady advokátní komory v Praze, uvedené pro zamítnutí návrhu stěžovatelova na odklad výkonu trestu. Stačí proto odkázati stěžovatele na toto odůvodnění, které odpovídá i stavu věci, i zákonu. Bezdůvodné stížnosti bylo odepřítí úspěch. Tím se stává bezpředmětným konečný návrh stížnosti, by bylo vyřčeno, že se náklady nyní nařízené suspense nečítají mezi náklady podle §§ 39 a 41 kárného statutu.

Čís. 110 dis.

Subjektivní nepoznání kárné trestnosti skutkové podstaty o sobě neomlouvá právě tak jako neznalost trestního zákona v trestním řízení.

Ustanovení § 10 advok. řádu o podvojném zastupování platí i v řízení nesporném (vyrovnávacím).

Právní zástupce zastupující dlužníka nesmí se (§ 10 adv. ř.) ucházeti o zastoupení vyrovnacích věřitelů, pokud se o přijetí vyrovnacího návrhu nedohodli.